

Trys

– Ir kaip gali būti tokia rami su tuo vėpla? – paklausė Naja. – Jau būčiau sudraskiusi jį į skutelius.

– Tiriame nužudymą. Jei imsime skalambyti visais varpais, bus tik blogiau. – Lena įjungė variklį. – Bet patikėk, ne taip seniai ir man būtų užviręs kraujas.

Naja išsišiepė.

– Nenorėčiau pasipainioti tau po akių.

– Galbūt. Kelis kartus reagavau perdėtai. Po viskam aiškiau matyti. Tačiau kai patiri spaudimą, o kolegoms laikosi vyriško požiūrio...

– Tai ne priekaištas. Nemėgstu kalbėti užuolankomis ir nenkenčiu, kai liežuvaujama man už nugaros. – Naja mostelėjo į priekį. – Dabar į dešinę, o paskui pirmas posūkis į kairę. Tada valandėlę tiesiai. – Ji įkišo planšetę atgal į rankinę. – Kaip elgsimės?

– Šeima tik vakar išgirdo, kad dukterė paslaptinomis aplinkybėmis mirė. Džiaugsimės, jei apskritai teiks su mumis kalbėtis.

– Kolegos Klaseno teiravausi apie šeimą. Abu tėvai gyvi, dirba kaimo turizmo sodyboje. Sodyboje taip pat gyvena tėvo motina ir jaunesnysis Merlės brolis. Tačiau jis dirba Burge, firmoje, kuri administruoja vasarnamius ir vasarbučius. Dar yra vyresnysis brolis, jis gyvena ir dirba Kilyje. Klasenas mano, kad universitete. Bet ką konkrečiai ten dirba, jis nežino.

– Vykusiai išnaudojai laiką. Gerai.

– O tu bijojai, kad išprovokuosiu arba užsipulsiu Klaseną. Taip?

Lena šyptelėjo.

– Ar mane taip lengva permatyti?

Dabar jos važiuo siauru keliu. Abipus jo plytėjo laukai, juose jau sodriai žaliavo kviečiai. Pasirodė lentelė su užrašu „Harmsenų kaimo turizmo sodyba“.

Sodybą sudarė didelis pagrindinis namas ir keli mažesni pastatai, supantys vidinį kiemą. Aikštelėje stovėjo šeši automobiliai, tik dviejų numeriai buvo Ostholšteino. Lėtai privažiavusi prie pagrindinio kiemo, Lena pastatė savo tarnybinių automobilį prie audi SUV. Jiedvi išlipo. Iš vieno mažesnio pastato išbėgo du vaikai, paskui juos išėjo moteris. Mandagiai pasisveikinę su Lena ir Naja, vaikai linksmi nudūmė savo keliais. Moteris, matyt, jų mama, sustojo.

– Jūs pas Harmsenus? – Lenai linktelėjus, moteris tęsė: – Bus sunku. Vakar mirė jų duktė. – Šūktelėjusi vaikams, kad tuoj ateis, vėl kreipėsi į Leną: – Mes sodyboje tik svečiuojamės.

– Gal žinote, kur galėtume rasti ką nors iš šeimos? – pasi-teiravo Lena.

Moteris pasisuko į didįjį namą.

– Manau, ten. Bet tiksliai nežinau. – Ji mostelėjo ton pusėn, į kurią nubėgo vaikai. – Atsiprašau, turiu eiti.

Lenai paskambinus, durų niekas neatidarė. Ji jau grėžėsi, ketindama pasidairyti po sodybą, bet tada išgirdo žingsnius. Sunkios medinės durys prasivėrė; į atvykęs klausiamai žiūrėjo vyras – trisdešimties su trupučiu, retais atgal sušukuotais plaukais.

– Vyriausioji komisarė Lena Lorencen, o čia mano kolegė Naja Olsen.

Lena parodė tarnybinį pažymėjimą.

– Hendrikas Harmsenas. – Vyras kalbėjo tyliai, tarytum bijotų pažadinti kažką, miegantį viduje. Lyg ir sudvejojo, bet tuoj pasitraukė į šalį. – Užeikit.

Lena su Naja nusekė paskui jį į kabinetą, kuriame stovėjo du rašomieji stalai ir nedidelis pasitarimų stalas. Pakvietęs sėstis, vyras prisėdo prie jų.

– Jūs – Merlės Harmsen jaunesnysis brolis? – pasiteiravo Lena.

– Aš? Taip, žinoma. – Jis suglumęs dirščiojo tai į Leną, tai į Nają. – Atsiprašau, nepasiūliau ko nors atsigerti. Ko norėtumėt? Kavos, arbatos, vandens?

– Stiklinė vandens būtų puiku, – atsakė Lena, o Naja linktelėjo.

Hendrikas Harmsenas atsistojo, gan bejėgiškai apsidairė po patalpą, tada parodė į duris.

– Tuojau grįšiu.

Jam išėjus iš kabineto, Naja kiek palinko į priekį.

– Visai išsimušęs iš vėžių.

Lena pakraipė galvą.

– Tuoj atsigaus.

Nuo tos akimirkos, kai Harmsenas atidarė duris, ji nenuleido nuo jo akių. Iš pradžių Merlės brolis atrodė kiek sutrikęs, lyg nesusigaudytų, koks čia reikalas, bet sulig kiekvienu žodžiu, regis, jautėsi vis drąsiau. Kai netrukus grįžęs į kabinetą įpylė Lenai ir Najai vandens, balsas skambėjo tvirčiau, žvilgsnis nebelakstė, dešinė ranka nebedrebėjo.

– Tikriausiai norite pasikalbėti su mano tėvais. Praėjusią naktį šeimos gydytojas tėvui suleido raminamųjų. Jis ką tik pabudo. Mama dabar rūpinasi juo. Bijau, turėsite pasitenkinti manimi.

Lena gurkštelėjo vandens.

– Gyvenate čia, sodyboje?

– Taip. Jau prieš kelerius metus viename iš mažesniųjų namelių įsirengiau nedidelį butuką. Kambarys ir vonia. Bet dirbu ne sodyboje. Tiksliau, čia beveik nedirbu. Nebent per sezono įkarštį, jei iškrinta kuri nors darbuotoja. – Jis pabandė išspausti šypsena. – Juk čia šeimos verslas. Padėdi, kur gali.

– Jūsų sesuo buvo rasta vakar po pietų. Ar prieš tai jos pasigedote?

Hendrikas Harmsenas nežymiai papurtė galvą.

– Tėvai tikriausiai manė, kad... – Jis sunkiai nurijo. – Na, kad Merlė vėl išvažiavo į Šlėzvigą.

– Ar sesuo turi nuosavą automobilį?

– Taip, žinoma. Visi turime.

– Ir kur ji paprastai statydavo automobilį?

– Didžiojoje aikštelėje priešais sodybą. Juk jos automobilio irgi nebėra. Todėl visi manėme, kad ji... – Vidury sakinio Hendrikas Harmsenas nutilo ir giliai įkvėpė. – Turbūt tai buvo klaida.

Lena pasiteiravo automobilio markės ir numerių, o kai Hendrikas Harmsenas jai padiktavo, linktelėjo Najai. Ši atsistojo ir išėjo iš kabineto.

– Mano kolegė nori šnektelėti su Franku Klasenu, – paaiškino Lena, nes Hendrikas Harmsenas suglumęs nulydėjo Nają akimis. – Kaip jaučiatės, išgirdęs tokią baisią žinią?

– Aš? – Jis gūžtelėjo pečiais. – Viskas taip nerealu, kad galvoje netelpa. Mūsų su seserimi nuomonės ne visada sutapdavo, bet šeima laikosi išvien ir jeigu kam nors kas atsitinka...

Jis panarino galvą ir pakėlė ją tik tada, kai grįžo Naja.

– O ar buvo įprasta, kad sesuo nieko nesakiusi susikrauna daiktus ir išvažiuoja? – vėl atsisėdusi prie stalo paklausė Naja.

– Ką turite omeny?

– Juk niekas nežinojo, kad ji ketina važiuoti į Šlėzvigą. Ar aš ne taip supratau?

– Tėvams ji nieko nesakė, tai jau taip. O aš, šiaip ar taip, visą dieną būnu ne namie, o vakare... na, susitinku su draugais ir panašiai.

– Ar Merlė anksčiau išvažiuodavo taip be nieko? – pakar-
tojo klausimą Naja.

– Tiksliai nepasakysiu. Gal ir ne. Juk būtų keista, ar ne?

– O ar ji susikrovė daiktus?

– To irgi nežinau.

– Kada paskutinį kartą matėte seserį? – vadovauti pokal-
biui vėl ėmėsi Lena.

Hendrikas Harmsenas dvejojo kiek per ilgai, ir tai ne-
prasprūdo Lenai pro akis.

– Penktadienį. Bent jau taip manau. Merlė jau kelias savai-
tes gyveno Fèmarne. O dienos tokios panašios.

– Penktadienį kada?

– Arba ryte, prieš išvažiuodamas į darbą, arba pavakare. O
gal tai buvo šeštadienį ryte. – Jis suraukė kaktą. – Ar dabar tai
labai svarbu?

– Kol kas – ne, pone Harmsenai. Galėsim išsiaiškinti ir vė-
liau, – tarė Lena. Akies kampučiu matė, kaip Naja pasilenkia.

– Ar sesuo Fèmarne turėjo draugų?

Hendrikas Harmsenas, lig šiol žiūrėjęs į Leną, atsigrėžė į
Nają.

– Draugų? Be abejo. Bet jie nesusiję su jos mirtimi.

– Gal nurodytumėte kelias pavardes? – paragino Naja.

Hendrikas Harmsenas lyg ir sudvejojo, bet paskui gūžte-
lėjęs pečiais paėmė nuo stalo bloknotę. Užrašęs tris pavardes,
nuplėšė lapą ir padavė Najai.

– Telefonų numerių neturiu. Bet jie visi gyvena saloje.

– Nieko tokio.

Lena atsistojo, Naja taip pat.

– Dabar dar turėtume užmesti akį į jūsų sesers kambarį.

Hendrikas Harmsenas liko sėdėti ir kiek suirzęs pažiūrėjo
į Leną.

– O ar turite teisę? Juk tai privačios patalpos.

– Būtų gerai, jeigu jums leidus galėtume tai padaryti da-
bar. Darbas būtų atliktas ir vėliau mums nebereikėtų grįžti su
kratos orderiu.

Hendrikas Harmsenas nedraugiškai papurtė galvą, bet at-
sistojo.

– Turėsiu paieškot antro rakto.

Jis pasirausė vieno stalo stalčiuose ir galiausiai išskėlė raktą.

– Radau.

Tyrėjos nusekė paskui Harmseną koridoriumi ir atsidūrė
prie durų su užrašu „Privatu“.

Harmsenas mostelėjo į koridorių.

– Čia, pirmame aukšte, šiaip yra tik virtuvė, bendrosios
patalpos ir svečių valgomasis. Antrame aukšte įrengti trys
numeriai svečiams. Tėvai gyvena trečiame aukšte.

Jis suėmė durų rankeną, tuo tarpu Lena su Naja užsimovė
latekso pirštines.

Hendrikas Harmsenas įkišo raktą į spyną ir pravėręs duris
žvilgtelėjo į kambarį, lyg tikrindamas, ar jis sutvarkytas. Po
akimirkos išsigandęs atšoko, tada pasitraukė į šalį. Atlapojusi
duris Lena pamatė, kas sukėlė tokią Harmseno reakciją. Kam-
baryje visur mėtėsi drabužiai, knygos ir kiti daiktai, tarsi kaž-
kas būtų kažko ieškojęs.

Lena atsigrėžė į Hendriką Harmseną.

– Prašom laukti už durų.

– Einu, atnešiu apsauginius kostiumus, – tarė Naja ir suga-
vo Lenos pamėtėtus automobilio raktelius.

Uždariusi duris Lena vėl pasisuko į Hendriką Harmseną.

– Ar čia buvo įsilaužta? – aiškiai pritrenktas vaizdo,
paklausė jis.

– To dar nežinome. Kas gali patekti į patalpas pirmame
aukšte?

Hendrikas Harmsenas žengtelėjo atatupstas.

– Galvoje netelpa. Juk to negali būti. – Jis kelis kartus
persibraukė ranka plaukus, tada, regis, prisiminė Lenos
klausimą. – Taip, kas gali čionai užėiti? Aišku, poilsiautojai.
Juk jie čia valgo, o ir šiaip prastu oro arba vakarais būna viduje.
Merlės kambarys – vienintelis privatus pirmame aukšte.

– Ar yra tik du raktai?

Hendrikas Harmsenas linktelėjo.

– Kiek žinau, taip. Dar turėčiau paklausti tėvų, bet, kaip sakiau, kol kas...

– Trumpai apsižvalgysime kambaryje, o tada jį užantspauduosime. Vėliausiai rytoj jį nuodugnai apžiūrės mūsų kolegos iš Kriminalistinių tyrimų tarnybos. Lig tol įeiti į kambarį niekam nevalia.

Grįžusi Naja padavė Lenai apsauginį kostiumą. Abi apsi-
rengė ir žengė į Merlės Harmsen karaliją. Kaipmat pasitvir-
tino pirmasis įspūdis: matyt, kažkas sistemingai apieškojo
kambarį ir vonią prie jo. Visos knygos mėtėsi ant grindų, stal-
čiai buvo ištraukti ir išversti, drabužių spinta sukuista. Kam-
pe jos rado du tuščius kelionkrepšius ir nešiojamojo kompiu-
terio laidą.

– Ar prie Merlės Harmsen buvo rastas mobilusis telefo-
nas? – paklausė Lena.

– Ataskaitoje nieko apie tai nerašoma. – Naja parodė į laidą
prie rašomojo stalo. – Merlė tikriausiai buvo pasiėmusi kom-
piuterį. Gal įsilaužėlis ieškojo būtent jo?

Lena papurtė galvą.

– Tikrai ne vien jo. Kitaip čia nebūtų viskas taip sujaukta.

– Keista. Ar dabar panašiau, kad nusikaltėlis yra iš salos?
Juk kas daugiau galėjo žinoti, kur Merlės kambarys? Aklai
niekas nesilaužtų. Namas per daug didelis, o dar yra keli ma-
žesni pastatai, kuriuose tikriausiai apgyvendinti poilsiautojai.

Lena linktelėjusi toliau ieškojo kraujo pėdsakų. Tikimybė,
kad Merlė Harmsen nužudyta savo kambaryje, buvo men-
ka, nes vargu ar būtų buvę įmanoma nepastebimai išnešti iš
namų lavoną.

– Iš pirmo žvilgsnio kraujo niekur nematau. Nematau ir
grumtynių požymių. Tegu toliau dirba ekspertai.

Jiedvi išėjo iš kambario, jį užantspaudavo, nusivilko
apsauginius kostiumus, o tada su koridoriuje laukiančiu
Hendriku Harmsenu grįžo į kabinetą.

Lena padavė jam vizitinę kortelę.

– Turime pasikalbėti su jūsų tėvais. Paskambinkit ir pasa-
kykit, ar galėtume tai padaryti rytoj.

– Gerai.

– O kaip susisiekti su jūsų broliu?

– Jis šiandien atvažiuos. Okė buvo kongrese Vienoje ir nega-
vo bilieto į lėktuvą. – Kilstelėjęs ranką Hendrikas Harmsenas
pažiūrėjo į laikrodį. – Jau turėtų būti nusileidęs Hamburge.

– Tai rytoj pasikalbėtume ir su juo. Be to, mums reikia są-
rašo poilsiautojų, kurie dabar gyvena pas jus ir kurie gyveno
praėjusią savaitę. Ar šiandien kas nors išvyksta?

Priėjęs prie vieno rašomojo stalo Hendrikas Harmsenas at-
vožė kompiuterį ir pasižiūrėjo.

– Ne, visi gyvens iki šeštadienio. Bent jau taip užsisakė.

– Taip pat mums reikia sąrašo asmenų, kurie pastarosiomis
dienomis lankėsi sodyboje. Tiekėjai, darbininkai ir panašiai.
Kas galėtų tokį sudaryti?

– Mama. Pašnekėsiu su ja.

Lena su Naja atsistojo ir atsisveikinusios su Hendriku
Harmsenu patraukė į automobilių stovėjimo aikštelę priešais
sodybą.